

man ogsaa absolut maatte gjøre Regning paa i Forveien, og det forekommer mig derfor, at der er saameget mindre Grund til nu at attraae en Forandring i Loven, som udtrykkeligt er blevet tilkjendegivet, at de have deres Grund for en stor Deel deri, at man ikke har været betænkt paa, at Loven skulde opfyldes, og ikke forsynet sig med saadanne Vogne, som de behøvede, for at kunne befare Hovedveiene med svært Læs. Det forekommer mig altsaa, at det er altfor tidligt nu at tænke paa Forandringer, og det Forslag, der i den Henseende er gjort, forekommer mig at være uantageligt. Det, som er Hovedsagen deri, er nemlig, at istedetfor at de, der med svære Læs befare Hovedlandveiene i Sjælland med Vogne, der ikke ere konstruerede anordningsmæssigt, skulle bøde 10 Rbd., vil Forslagsstilleren, at de skulle bøde fra 1 til 10 Rbd. — Dersom det var Tilfældet, at man kunde nuancere Mølten efter den sædvanlige Maalestof for Skyld, kunde det være ganske passende, men her er Tilfældet af en ganske egen Beskaffenhed; det er nemlig Veibetjenten, der skal umiddelbart holde over Leven og skal affordre Bedkommende Mølten, saaledes, at hvis han paaftaer, at han ikke er i det Tilfælde, hvori Mølten skal finde Sted, vil der strax være at foranstalte Synsforretning af dertil udvalgte Mænd, saa Sagen strax kunde bringes til Ende. Det kan umuligt overlades en saadan Veibetjent at bestemme den større eller mindre Mølt efter Omstændighederne; han kan ikke udøve dømmende Myndighed. Det er nødvendigt, at Mølten er bestemt, og den kan, naar Tiemedet skal opnaaes, ikke let være mindre, end den er her bestemt. Naar Loven har staaet i længere Tid og bliver almindeligt bekjendt, kan der ikke være synderlig Grund til at moderere Mølten. Anordningen kan ligesuldt genere, men den kan ikke være den Paagaaldende ubekjendt, saa at han har forshlydt den Bøde, der til Formaalets Opnaaelse er anseet at være nødvendig. Loven er ikke saaledes, som den ærede Taler, der nys satte sig, (Thalbitzer) har yttret, da Sagen forrige Gang blev behandlet, gaaet igiennem i Provindsialstænderne i Roeskilde, uden synderlig Overveielse. Den var ved dens Forelæggelse forsynet med særdeles udførlige

Motiver, hvor alle Betænkkeligheder, der kunde fremlægges om en saadan Lov og vistnok have været under Bedkommendes nøie Overveielse, ere udførligt udviklede, og altsaa Forsamlingen var saameget bedre istand til at gjøre sine Erindringer, hvis de havde nogle. Loven er i Overensstemmelse med Udkastet kun med nogle enkelte Forandringer der bleven anbefalet. Naar den ærede Taler siger, at Roeskilde-Stænderforsamling ikke bekyrede sig meget om de Lovudkast, der vare forelagte, fordi de ikke vidste, om Lovene udkom, og naar de udkom, hvilket sædvanligt ikke skeete, som det hedder, før 1 eller 2 Aar efter, saa maa jeg for det Første bemærke, at det strider mod al Erfaring, at Stænderne vare ligegyldige for de Love, der bleve forelagte. De forelagte Lovudkast bleve tværtimod med den største Omhyggelighed og Nøiagtighed gennemgaaede i Stænderne. Dernæst er det en aldeles urigtig Forudsætning, at man kunde være usikker om, hvorvidt de forelagte Love udkom; man har ikke Exempel paa, at en Lov, som er forelagt Stænderne, ikke udkom, uden naar de Erindringer, der bleve fremsatte fra Stændernes Side, vare af den Beskaffenhed, at Regjeringen fandt sig foranlediget til at opgive Loven, men just med Hensyn til den Virkning, som det havde, naar Stænderne ønskede, at Loven blev opgivet, eller at den væsentligt blev forandret, var der den største Bevæggrund for dem til at tage sig af Sagen, hvilket de altid virkelig gjorde. Naar den ærede Taler siger, at det varede tidt et Par Aar, før Loven kom ud, vil jeg gjøre ham opmærksom paa, at den fgl. Rundgjørelse til Stænderforsamlingen for 1846, — det var i 1846, at Sagen var for — indeholder Kongens Beslutning i Anledning af de Sager, der havde været behandlede i 1844 — den sidste Stænderforsamling for det Aar, den syvende blev sluttet i Enden af Aaret — og man vil see, at af de 26 Love, der vare udkomne, efterat have været forelagte Stænderne i 1844, vare de 14 afgjorte i det første Hjerdingaar; af de øvrige 12 udkom 9 i det andet Kvartal, og blot de 3 andre stode tilbage. Foruden dem var der en 27de Lov, som ikke endnu var kommen ud, men først udkom, medens Stænderne vare samlede, hvilket var paa Grund af særegne Om-